

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

23. Mannen som blåste i "evangelie-trompeten".

Henvisninger: His Messenger s. 67-69, 137-139.
These were the courageous, s. 69-73.
Stories of my Grandmother, s. 89-92.

Tekst for dagen: Matt. 5, 17, 19.

Enda han ikke var fylt sytten år, følte John Loughborough en virkelig byrde for å dra ut og fortelle evangeliet. Det var mens han en gang var meget syk av malaria at han tok sin beslutning.

Han fortalte: "Når frostriene kom, kom det så tydelig for meg at jeg måtte bestemme meg for å reise ut og preke. Så stoppet frysningene. Den dagen da jeg hadde to frostrier på en dag, sa jeg til Gud: "Herre, stans feberen og frysningene, så vil jeg dra ut og preke så snart jeg blir sterk nok til å gjøre det." Den dagen stanset anfallene.

Han glemte ikke sitt løfte. Så snart han ble frisk nok, begynte han å ta opp poteter, saget og hogget ved og gjorde all slags arbeid han kunne for å tjene penger til å dra ut og preke. Men selv om han arbeidet mange timer, tok han seg tid til å forberede noen preker. Endelig, etter noen uker hadde han spart en dollar når han hadde betalt alle sin utgifter. Han følte at med den kunne han dra dit han hadde tenkt å begynne og preke.

1.scene: En gammel venn.

Før scene 2, sett opp ~~54~~ og ~~50~~

En gammel venn av familien kom på besøk mens han gjorde seg i stand til å reise, og han spurte hva han skulle gjøre. Da John fortalte om sine planer, ble vennen meget glad. "Det er akkurat hva jeg har ventet at du ville gjøre. Da du bare var to år gammel, sa din far til meg: "denne lille pjokken kommer til å hjelpe til med å blåse i "evangelie-trompeten"." Denne mannen var interessert i John og hans planer, så han sa, "Du har jo vært syk, har du noen penger?" "Jeg har spart en dollar," svarte John, "jeg kan betale billetten til Rochester, da har jeg 25 cent igjen. Jeg kan gå resten av veien til det stedet jeg skal, det er ca 37 kilometer."

Og så, med Bibelen og fem preker i vesken, dro John ut for å begynne et langt og nyttig liv som predikant. Han gikk fra landsby til landsby og besøkte skolene først og fikk tillatelse til å holde møte om kvelden. Så ba han elevene si til foreldrene at det skulle være møte på skolen om kvelden. Da ville han holde en av sine fem preker.

Etterat John var gift, bodde han og hans kone i Rochester, New York. Han tjente til livets opphold med å male hus fem og en halv dag i uken.

John var en førstedags adventistpredikant. Han hadde ennå ikke hørt at den syvende dag er sabbat. Så, på lørdag etter-middag pleide han å dra til en av de tre kirkene han hadde ansvar for. Han prekte søndag formiddag, besøkte menighetsmedlemmene om etter-middagen og dro hjem igjen om kvelden.

En dag sa en venn til ham: "Noen av medlemmene dine har sluttet seg til syvendedags-folket. Er det ikke best at du drar og får dem vekk fra lørdags-helligholdelsen?"

23,2.

2.scene: Gud valgte skriftstedene.

John Loughborough gikk til Misjonshjemmet, syvendedags-adventistenes møtested, godt forberedt på en diskusjon. Han tok med seg en liste med skriftsteder som han mente var bevis på at de ti bud var avskaffet og at de kristne ikke lenger behøver å holde den syvende dag som sabbat.

John N. Andrews talte den kvelden. Han var også en ung mann omtrent på Loughboroughs alder. Uten at han visste noe om Loughboroughs liste over skriftsteder, ble John Andrews ledet av Den hellige ånd til å tale om dette samme emne, og han brukte de samme skriftstedene som John Loughborough hadde på sin liste. Pastor Andrews forklarte tekstene så tydelig fra Bibelen at i løpet av en måned holdt også John Loughborough sabbaten. Han ville ikke være skyldig i å lære folk å bryte Guds bud. Vi leser i Matteus 5, 17-19, "I må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven... jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. Derfor den som bryter et eneste av disse minste bud og lærer menneskene således, han skal kalles den minste i himlenes rike, men den som holder dem og lærer andre dem, han skal kalles stor i himlenes rike."

3.scene: Et budskap til Loughborough.

John Loughborough møtte bror og søster White for første gang en sabbats formiddag i Misjonshjemmet. I et annet rom i huset lå Oswald Stowell, en ung mann som arbeidet med håndpressen som bladet Review av Herald ble trykket på. Han var alvorlig syk, og legen hadde sagt at han umulig kunne bli frisk. Ved slutten av møtet ba han pastor White og frue om å komme til hans rom og be for ham at han kunne bli helbredet.

Fordi John Loughborough var en predikant, ba bror og søster White ham om å bli med inn og be sammen med dem for den syke mannen. De tre knelte ved siden av sengen og ba inderlig at Gud ville helbrede denne arbeideren. Da de reiste seg fra bønne, satte mannen seg opp i sengen, slo seg på siden som hadde vært så smertefull for noen få minutter siden, og sa: "Jeg er fullstendig helbredet!" "Jeg kan arbeide i morgen." Og han begynte å arbeide to dager senere.

Da de to mennene snudde seg og så på søster White, så de at hun knelte ved sengen og så oppover. "Ellen har et syn," sa James White stille.

Da synet var over, sa hun at hun, ~~at hun~~ hadde et spesielt budskap til John Loughborough. "Jeg så tre menn som forsøkte å hindre deg i å slutte deg til de sabbatsholdende adventister. Jeg hørte uvennlige ord bli talt til deg av dine medpredikanter. Herren ønsker at du skal gi deg helt til å forkynne budskapet."

Søster White fortalte ham til og med hva han selv hadde tenkt i forbindelse med å holde sabbaten - det var tanker som han ikke en gang hadde uttrykt til sin kone. Til slutt sa herr Loughborough: "Det er virkelig mer enn menneskelig kraft i forbindelse med dette synet."

Da han kom hjem, gikk han til sitt rom og ba alene. Han sa: "Herre, hvis du vil åpne veien, så vil jeg følge." Men så ble hans tro sterkere, og han sa: "Jeg vil være lydig, Herre, og så vil du åpne veien."

I 1868 svarte pastor Loughborough og pastor D.T. Bordeau på et kall fra Generalkonferensen om å reise som pionermisjonærer og begynne arbeidet i California.

På mindre enn to uker kjøpte de to mennene et telt i New York og gjorde seg i stand til den lange reisen. Omsider kom de

med båten til San Fransisco hvor de hadde tenkt å sette opp teltet, men de kunne ikke finne en god plassering. Så ba de til Gud at Han måtte lede dem på denne nye misjonsmarken og vise dem hvor de skulle dra.

Ikke lenge etter at de hadde kommet, kom en fremmed bort til dem og inviterte dem til å sette opp teltet i Petaluma. Han sa: "En dag så jeg i en avis fra Østkysten at to predikanter skulle komme til vestkysten og holde teltmøter. Medlemmene i vår kirke i Petaluma har sendt meg for å finne disse mennene og be dem om å holde sitt første møte i vår by."

Loughborough og Bordeaux følte at dette var Gud som ledet dem, så de fulgte mannen.

Like før hadde et av medlemmene i kirken i Petaluma drømt at han så to menn som tente en brann. Han så at predikantene i Petaluma prøvde å slukke den, men de klarte det ikke. Mannen så videre at disse to mennene tente på fire branner til, så det ble fem branner som brant friskt. Mannen som hadde denne drømmen sa at han ville kjenne igjen disse to predikantene hvis han noen gang kom til å se dem.

Da disse to predikantene kom til Petaluma, så mannen dem og han ropte: "Der er de, dette er de samme mennene som jeg så i drømmen."

Pastor Loughborough og pastor Bordeaux slo opp teltet, og mange mennesker kom til møtet hver kveld, ivrige etter å høre dette nye budskapet. Det var ikke lenge før det var fem nye syvendedags- adventistmenigheter i Sonoma Valley. Dette var de fem brannene som mannen hadde sett i sin drøm.

Dette var begynnelsen til et stort arbeide i California, leirmøter ble holdt, bøker ble solgt og Pacific Press Publishing Association (bokforlag) ble organisert i Oakland, hvor de begynte å trykke bladet "Tidenes tegn", (Signs of the Times). Det blir fremdeles trykket rundt omkring i verden i dag.